

Mellem 1ste og 2den Behandling havde afdøde Berg tilvejebragt et Forslag, som nu ligger her paa Tingets Bord, og som vi nu høre var fremkommet væsentlig under Medvirkning af det ærede Medlem fra Aalborg (Bramsen). Dette Forslag blev fremlagt som Ændringsforslag ved Sagens 2den Behandling, endstønt det jo i Virkeligheden var et helt selvstændigt Forslag. Med den Liberalitet, hvoraf Ledelsen i Folketinget altid har Være, blev dette tilladt, og Sagen kom altsaa til Forhandling og Afgørelse her i Tinget. Det er derom siden opløst at Forslagsstilleren Aaret efter, at Hensigten dermed var at bringe Forvirring ind i Afgørelsen af den foreliggende Sag, saaledes at den ikke kunde føres til Ende, og da han havde naaet dette Maal, var han for saa vidt tilfreds. Den 13de Marts kom Sagen her til 2den Behandling, men man saa straks, at det fremlagte Ændringsforslag var saa omfattende, at det nødvendigvis maatte kræve nogen Tids Overvejelse, og 2den Behandling standsedes derfor her i Tinget for ikke at hindre andre Sagers Gennemførelse endnu i den Samling. 2den Behandling blev først genoptagen den 19de Marts og da ført til Afstemning, hvor, som sagt, det paagældende Ændringsforslag blev forkastet, og man sluttede sig til Udvalgskertallets Indstilling, som jo i alt væsentligt stemte overens med Landstingets, Regeringens og Kommissionsens Arbejde. Fra den 19de Marts til den 1ste April var det givet, at det ikke var muligt at føre denne Sag igennem, som dog endnu fordrede en længere Forhandling med det andet Ting og Regeringen, da der endnu var forskellige mindre Uoverensstemmelser; som Følge deraf kom Sagen til at hvile med det, der var sket. Men der foreligger altsaa et af Folketinget vedtaget Forslag, som jeg her har i min Haand, og som er vedtaget i Hovedsagen af Landstinget og støttet af Regeringen med al mulig Udsigt til Gennemførelse paa Grundlag af de Principper, jeg her har udviklet for det høje Ting. Det lykkedes den Gang at faa det standset — desværre, maa jeg tilføje, thi Aaret efter var der vokset saa mange Betænkneligheder op — jeg tør vel sige, nærmest fra Industriens Synspunkt — at der ikke mere var den Stemning til Stede over for denne Sags Løsning, som der var i

1890—91. For saa vidt er det beklageligt, og vi have høstet en dyrefødt Erfaring, thi da der ifølge statistiske Beregninger efter al Sandsynlighed vil være indtruffet over 1,000 Ulykkestilsfælde i Mellemtiden fra da til nu, ere alle disse Mennesker koinne til at lide derunder og have maattet bære deres Stæbne selv, fordi det ikke lykkedes os at føre denne Sag igennem. Jeg deltager derfor ikke i nogen henrykkende Tak til den Bestræbelse, som den Gang blev udøvet for at standse Sagen, jeg vedtender mig det Ord, som en gammel historisk Forfatter har sagt: Al Respekt for Fortiden, men ingen for dens Fejl.

Jeg skal nu se paa det Forslag, som her foreligger, og som altsaa i sin Grund skyldes afdøde Berg, om hvis Interesse for Sagen selv jeg paa ingen Maade skal udtale Tvivl; jeg tror kun, at hans Tanke løb bild i den daværende politiske Malstrøm. Om det Forslag, som her foreligger, er først det at bemærke, at det vender tilbage fra den hele Udvikling, som andetsteds og her til Lands var gennemgaaet, og hvorefter man kommer til at optage Sagen paa et socialt Grundlag og ikke paa et individualistisk. Hovedprincippet herfor er jo Ansvarlighedsgrundsaetningen, som ikke gaar ud paa at fordele de indtrufne Ulykkestilsfælde men derimod kun paa at flytte dem. I det man i Strid med hele den Tankegang, som hidtil har raadet i vort Folk, flytter Ansvaret udelukkende over paa den enkelte Arbejdsgiver, ville ærede Medlemmer straks se, at vi derved kun gøre en Ting, nemlig flytte Ulykken fra den, den hidtil har rammet, over paa andre enkelte Personer. De maa ikke tage saa let paa denne Sag og sige: Ja, det flyttes over paa Arbejdsgiverne, som have Raad til at bære det. Ja, Herre Gud, hvor mange Arbejdsgivere er der her i Landet, som have Raad til at bære en Byrde, der kan falde ned over dem med en Udbetaling paa een Gang af 3—4,000 Kr.? Husk paa, vi have mangfoldige Arbejdsgivere her i Landet, som ere aldeles ude af Stand til at bære en saadan Byrde, og som ville være ruinerede i det Øjeblik, den rammer dem! Er det saa en Opgave for Lovgivningen blot at flytte Byrden fra den ene Person over paa den anden? Man siger saa, at de kunne jo genforsikre, vi have private Forsikringsfel-